20501 - Чаро ба ҳоҷи пӯшидани либоси дӯхташуда манъ аст?

савол

Чаро Аллоҳ таъоло пӯшидани либоси дӯхташударо бар ҳоҷиён манъ кардааст ва ҳикмати он чист?

Ҷавоби муфассал

Аввалан: Аллоҳ таъоло ҳаҷро бар ҳар касе, ки ба он қодир аст, як бор дар умр фарз гардонидааст ва онро яке аз рукнҳои Ислом қарор додааст, зеро ин аз ҷумлаи умуре мебошад, ки ба таври зарурӣ аз дини Ислом маълум аст. Аз ин рӯ, ҳар мусалмон вазифадор аст онро иҷро намояд — барои хушнудии Аллоҳ ва пайравӣ аз амри Ӯ, бо умеди савоб ва тарс аз азоби Ӯ, дар ҳоле ки эътимод дорад, ки Аллоҳ таъоло дар ташриъ ва муқаррар намудани аҳкоми Худ ва дар ҳамаи амалҳояш Ҳаким ва нисбат ба бандагонаш Меҳрубон аст. Ӯ танҳо он чизеро машрӯъ месозад, ки дар он манфиати бандагон ва фоидаи фарогир барои онҳо дар дунё ва охират бошад. Пас, ташриъ ва содир намудани аҳком аз они Аллоҳ — Подшоҳи Ҳаким аст ва вазифаи банда итоат ва таслим шудан ба он мебошад.

Дуюм: Барои машрӯъияти напӯшидани либосҳои дӯхташуда дар ҳаҷ ва умра ҳикмату ҳадафҳои фаровоне вуҷуд дорад, аз ҷумла:

Ба ёд овардани аҳволи мардум дар рӯзи қиёмат, зеро онҳо дар он рӯз пойлучу бараҳна зинда мегарданд ва сипас либос пӯшонида мешаванд. Ба ёд овардани аҳволи охират барои инсон мояи панду ибрат мебошад.
Аз ҷумлаи ҳикматҳои дигар — фурӯтан сохтани нафс, бедор кардани эҳсоси тавозӯъ дар он ва пок намудани он аз олудагии кибру ғурур мебошад.

Ҳамчунин, ин амал инсонро ба рӯҳи наздикӣ, баробарӣ ва зиндагии сода раҳнамун месозад, ӯро аз айшу ишрати нописанд дур мекунад ва ҳисси ҳамдардӣ бо фақирону ниёзмандонро дар ӯ тақвият мебахшад... ва ин ҳама бахше аз мақосиди ҳаҷ мебошад, ба ҳамон сурате ки

Аллоҳ таъоло онро машрӯъ гардонидааст ва паёмбари Ӯ (дуруду паёми Аллоҳ бар ӯ бод) онро баён намудааст.

Тавфиқ аз ҷониби Аллоҳ аст ва дуруду паёми Аллоҳ бар паёмбарамон Муҳаммад ва олу асҳоби ӯ бод.
Аллаҷнату-д-доимату ли-л-буҳуси-л-илмийяти ва-л-ифто. (Фатовои Кумитаи доимӣ: 11/179).

(**Эзоҳи муҳим:** Мақсад аз "дӯхташуда" он чизе нест, ки танҳо дар он ришта мавҷуд бошад. Балки мақсад аз "дӯхташуда" он либосест, ки мутобиқ ба аъзои бадан дӯхта шуда бошад, мисли ҷакет — ки ба дастҳо ва сина мутобиқ дӯхта шудааст —, шим — ки мутобиқ ба шакли пойҳо дӯхта шудааст —, мӯза (ё масҳӣ) — ки мутобиқ ба шакли пойҳо дӯхта шудааст — ва дастпӯшакҳои занона — ки ба кафҳо мутобиқ дӯхта шудаанд. Бинобар ин, пӯшидани соате, ки дар он ришта мавҷуд аст, ё пойафзоле, ки дар он ришта вуҷуд дорад, ё камарбанде, ки дар он ришта истифода шудааст... ҷоиз мебошад.)